

Mielul lui Dumnezeu

»... răscumpărați ... cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără pată. El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii, ...« (1 Petru 1,18-20)

Cu aceste cuvinte Duhul lui Dumnezeu ne conduce înapoi în veșnicie, ca să ne lase să privim în istoria minunată a Mielului. Hristos ca Miel al lui Dumnezeu nu a fost un gând ulterior, El a fost »cunoscut mai înainte de întemeierea lumii«. Și de îndată ce păcatul a venit în lume a început și istoria Mielului în timp. Abel, cu toate că a murit cu multe mii de ani în urmă, vorbește și astăzi despre necesitatea jertfei Mielului. Prin faptul că el a jertfit lui Dumnezeu din oile întâi-născute ale turmei lui, a revelat primul mare adevăr, pe care trebuie să-l învețe fiecare păcătos sărman care vine la Dumnezeu, și anume, că fără vărsare de sânge nu este iertare.

Avraam continuă istoria Mielului, în acea scenă minunată, în care credința lui este încercată (Geneza 12). Este ca și cum Dumnezeu ar spune: „Eu voi revela credința lui Avraam, pe care am văzut-o deja demult în inima lui. El a fost îndreptățit înaintea Mea prin credință, acum el trebuie să fie îndreptățit și prin fapte, care vor dovedi veridicitatea credinței lui în Mine” (Iacov 2,21). Cu siguranță, nimeni nu a fost încercat așa cum a fost Avraam. Iov a fost încercat prin pierderea copiilor, o posesiunii și a sănătății, dar încercarea lui Avraam a fost și mai profundă. De la Iov s-a cerut să fie introdus într-o pierdere; de la Avraam s-a cerut să aducă o jertfă. Prima era o supunere pasivă, cealaltă o ascultare activă. Ce departe mergea solicitarea: »Ia pe fiul tău"! Și sabia a străpuns sufletul lui și mai adânc, căci trebuia să fie »singurul tău fiu«; și mai profund, căci trebuia să fie »Isaac«, pe care se odihneau toate făgăduințele, și cel mai profund dintre toate trebuia să fie și aceasta; »pe care-l iubești«.

Dar în această scenă minunată este mai mult decât încercarea credinței lui Avraam. Oricât de prețioasă era aceasta, era ceva și mai prețios, mai bogat în învățătură, mai important și mai impresionant. Înelit în această istorie este istoria mult mai minunată despre Tatăl și Fiul, despre Dumnezeu și Mielul, despre Hristos și cruce. Abel ne arată că *trebuia să fie „un miel pentru jertfa de ardere-de-tot”*; Isaac pune întrebarea: »Unde este mielul pentru arderea-de-tot?« Și Avraam dă singurul răspuns posibil: »Dumnezeu Însuși va purta de grijă de mielul pentru arderea-de-tot«. Nici un Miel oferit de oameni nu era corespunzător sfințeniei lui Dumnezeu sau păcatului omului. Dumnezeu trebuia să dea Mielul, și astfel Avraam spune, »Dumnezeu Însuși va purta de grijă de mielul pentru arderea-de-tot«.

Următorul este Moise care reia istoria Mielului. El arată natura Aceluia, singurul, care putea corespunde cerințelor lui Dumnezeu. Mielul, pe care Dumnezeu Îl va alege, va fi o jertfă sfântă, fără pată, un Miel »fără cusur» (Exodul 12,5).

Isaia întregeste istoria vechi-testamentală a Mielului. El arată felul în care Mielul lui Dumnezeu va înfăptui lucrarea Sa. El trebuia să devină o jertfă de bună voie, fără împotrivire, căci profetul spune: »ca un miel pe care-l duci la tăiere și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund, nu Și-a deschis gura« (Isaia 53,7).

Dacă mergem în Noul Testament, lăsăm umbrele și simbolurile și profețiile în urma noastră și ne regăsim în prezența Aceluia care este împlinirea tuturor acestor simboluri. Ioan Botezătorul începe istoria Mielului, așa cum este ea notată în primul capitol al evangheliei după Ioan. Avraam, privind în viitor, a spus: »Dumnezeu Însuși va purta de grijă de mielul«. Și Ioan, văzând »pe Isus venind«, răspunde la aceasta, după sute de ani scurși: »Iată Mielul lui Dumnezeu«. Când lui Avraam i s-a adus mesajul »ia pe fiul tău«, aceasta era numai o aluzie spre viitor despre Isus, care aici este mărturisit ca Fiul lui Dumnezeu (versetul 34). Dacă Dumnezeu a spus lui Avraam: »pe singurul tău fiu«, aici auzim pe Duhul lui Dumnezeu adevărind că Isus este »singurul Lui Fiu« (versetul 18). Dacă Avraam a trebuit să jertfească pe fiul făgăduinței, Isus este adevărat ca »Hristos«, ca Acela în care toate făgăduințele sunt da și amin (versetul 41). Și așa cum Avraam a auzit cuvintele »ia pe fiul tău ... pe care-l iubești«, tot așa Isus este prezentat ca Fiul »care este în sânul Tatălui« (versetul 18).

Dacă Ioan oferă un răspuns la cele referitoare lui Avraam și ne prezintă Mielul în umiliția Lui, Filip și Petru au un răspuns la cele referitoare lui Moise și Isaia și prezintă Mielul în suferințele Sale. Filip găsește pe famen, care tocmai citea marea profeție a lui Isaia: El a fost »ca un miel pe care-l duci la tăiere și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund, nu și-a deschis gura«, »și începând de la scriptura aceasta i-a spus vestea bună despre Isus« (Faptele Apostolilor 8). Petru ne amintește că noi suntem răscumpărați »cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără pată« (1 Petru 1,19).

Apostolul Ioan continuă istoria Mielului în cartea Apocalipsa capitolul 5, prezentându-ne Mielul în gloria Sa. Lăsând pământul în urmă, Ioan este dus în duh în cer și vede în mâna dreaptă a lui Dumnezeu o carte a judecății, dar și a binecuvântării obținute prin judecată. Dar cine poate deschide cartea? Și dacă nimeni nu poate deschide cartea, cum pot atunci judecățile să-și înceapă derularea? Cum se poate obține binecuvântarea? Cum poate fi înlăturat răul și cum poate fi introdusă gloria Împărăției? »Cine este vrednic să deschidă cartea?«, este întrebarea adresată oștirilor cerești adunate. Ioan cercetează toate miriadele de răscumpărați și nu găsește în cer pe nimeni, care este demn să deschidă cartea.

Acolo erau mulți oameni mari ai lui Dumnezeu: Enoh, care a umblat cu Dumnezeu, și Avraam, care a umblat cu Dumnezeu, Moise, care a fost înmormântat de Dumnezeu, și Ilie, care a fost răpit de Dumnezeu – toți sunt acolo, dar niciunul nu este vrednic să deschidă cartea. După aceea Ioan cercetează pământul, dar dacă în cer nu a găsit pe nimeni, nu este de mirare că el nici pe pământ nu a găsit pe nimeni, și cu atât mai puțin sub pământ, care să fie vrednic să deschidă cartea sau să se uite în ea.

În această situație Ioan plânge. Dar în cer nu sunt lacrimi. Pe pământ plânsul ar putea dura o noapte, în iad plânsul va dura veșnic, dar în cer Dumnezeu »va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai exista. Nu va mai fi nici plâns, nici țipăt, nici durere« (Apocalipsa 21,4). Ioan este singurul om care a plâns vreodată în cer, și cu toate că el a plâns mult, nu a trebuit să plângă mult timp. El a auzit pe unul din bătrâni spunând: »Nu plânge! Iată, Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea.« Și Ioan, care era așa de preocupat să caute în cer și pe pământ și sub pământ, a trecut cu vederea scaunul de domnie, dar acum se îndreaptă spre scaunul de domnie, ca să vadă Leul care a biruit toate, și »în mijlocul scaunului de domnie și a celor patru făpturi vii și în mijlocul bătrânilor a văzut stând în picioare un Miel. Părea înjunghiat .« Leul, care biruiește, este Mielul care a fost înjunghiat.

Ioan a auzit pe pământ: »Iată Mielul lui Dumnezeu«. El a urmat pe Miel în umilirea Lui. El a stat la picioarele crucii și a fost martor al Mielului în suferințele Sale. A văzut cum oamenii l-au străpuns mâinile și picioarele la locul celor trei cruci, »unde l-au răstignit și împreună cu El alți doi: unul de o parte și altul de alta, iar Isus la mijloc«, el a văzut pe Isus înviat, în ziua învierii, când Isus a venit și a stat în mijloc și a arătat ucenicilor Săi cicatricile în mâinile și picioarele Sale; și acum, când a fost dus în cer, el vede, înconjurat de oștirea imensă a celor răscumpărați și de îngeri, al căror număr era zeci de mii de zeci de mii și mii de mii, - în centrul gloriei cerești - »în mijlocul scaunului de domnie ... stând în picioare un Miel: părea înjunghiat.« El vede Mielul în gloriile Lui – Isus cu cicatrice în mâini și picioare, singurul Om din toată gloria veșnică care poartă urmele suferințelor din timpul de acum.

Și când Ioan cuprins de uimire adoratoare privește în jur, aude cum ceata mare a răscumpăraților izbucnește în cântare – cântând cântarea nouă – cântarea Mielului: »Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecetea, căci ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice popor și din orice neam.«

Îngerii nu pot cânta această cântare, dar ei nici nu pot tăcea, atunci când se cântă, și astfel Ioan aude o nouă izbucnire de laudă, la care se alătură tot cerul – ființele vii, sfinții răscumpărați prin sânge, »miriadele de îngeri« - toți se unesc și spun cu glas tare: »Vrednic este Mielul, care a fost înjunghiat, să primească putere, bogăție, înțelepciune, tărie, cinste, slavă și binecuvântare!«

Dar nici pământul nu poate tace, când cerul relatează despre gloriile Mielului, și Ioan aude iarăși o izbucnire de laudă. De data aceasta se unesc toate creaturile cerului și pământului într-o mare cântare

de laudă pentru Dumnezeu și pentru Miel: »A Celui ce stă pe scaunul de domnie și a Mielului să fie binecuvântare, cinste, slavă și stăpânire în vecii vecilor!« Cele patru făpturi vii rostesc »Amin!« la această întreită izbucnire de laudă, și sfinții răscumparați prin sânge se prostern »și s-au închinat«.

Dar pe parcursul cărții Apocalipsa ne sunt prezentate și alte glorii ale Mielului. Scena se mută din cer pe pământ și ne este permis să vedem pe Miel în puterea și mânia Sa, cum exercită judecata. Așa cum El a salvat pe credincioși prin sângele Său, El salvează acum moștenirea Sa prin putere. Este Mielul, Cel care rupe pecetea, și imediat judecățile încep să se deruleze (Apocalipsa 6,1); este mânia Mielului, înaintea căreia națiunile strigă pline de groază (Apocalipsa 6,16); și este Mielul, împotriva căruia națiunile sub conducerea fiarei fac război, numai pentru a fi biruite și pentru a arăta clar, că Mielul lui Dumnezeu – Acela pe care ei L-au lepădat și L-au pironit pe cruce și L-au încununat cu o cunună de spini – este Domnul domnilor și Împăratul împăraților (Apocalipsa 17,14).

Dar încă o dată scena se mută de pe pământ în cer, și în capitolul 19 ne este permis să vedem gloriile noi ale Mielului. Pe pământ sistemul nenorocit, care așa de mult timp a purtat numele Mielului și așa de mult timp a respins însușirile Mielului, este în sfârșit judecat, și cerul se bucură de nimicirea lui. Însă nimicirea acestei biserici mărturisitoare false de pe pământ deschide drumul pentru prezentarea adevăratei Biserici a lui Hristos în glorie. Judecata asupra curvei celei mari conduce spre nunta Mielului.

În această scenă minunată ne sunt prezentate mireasa, soția Mielului (Apocalipsa 19,7 și 21,9), nunta Mielului (versetul 7) și ospățul nunții Mielului (versetul 9). Mireasa reprezintă Adunarea ca subiect al dragostei intime a lui Hristos. El a iubit-o și S-a dat pe Sine pentru ea. El a hrănit-o și a îngrijit-o cu dragoste gingașă toate zilele călătoriei ei prin pustie. S-ar putea ca Adunarea să fie slabă, să eșueze, să fie prigonită, împrăștiată și epuizată, dar ea niciodată nu a încetat să fie subiectul dragostei și sentimentelor Sale. Prin valuri și foc și prigoană, Hristos a purtat Adunarea Sa, având permanent înaintea ochilor marea zi a nunții Mielului; căci logodna, oricât de frumoase ar fi sentimentele, nu va satisface inimile. Intimitatea dragostei dintre Miel și mireasa Sa este prețioasă, dar dragostea nu este mulțumită dacă nu este în posesiunea subiectului dragostei. Așa spune apostolul: »V-am logodit cu un bărbat«, dar cu ce scop? »Ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată« (2 Corinteni 11,2). Logodna are loc în vederea prezentării zilei nunții Mielului. Dragostea, răbdarea, pe care a avut-o pentru Adunare în călătoria ei prin pustie, care a sfințit-o și a curățit-o, au avut loc având în vedere nunta Mielului. »Fiindcă iubea pe ai Săi care erau în lume, i-a iubit până la capăt«, acel capăt, în care »va înfățișa înaintea Sa această Biserică slăvită, fără pată, fără încrețitură sau altceva de felul acesta.« Și când are loc nunta va începe ospățul nunții. Dacă mireasa vorbește despre intimitatea dragostei, și nunta despre luarea în posesiune a subiectului dragostei, ospățul nunții vestește desfătarea și bucuria cu care cerul va sărbători nunta Mielului.

Mai rămâne o scenă, și din nou pământul reia firul istoriei ca să relateze despre alte glorii ale Mielului. Am văzut în cer nunta Mielului; dar Mielul nu se dă mulțumit numai cu posedarea miresei Sale, El vrea să prezinte mireasa Sa înaintea lumii. În Apocalipsa 21 Ioan este dus pe un munte mare și înalt, ca să vadă mireasa, soția Mielului, însă ceea ce el realmente vede este »cetatea sfântă, Ierusalimul, coborând din cer de la Dumnezeu.« Desigur un tablou al Adunării, prezentată în glorie, dar mai ales un tablou al gloriei Mielului, prezentat în Adunare, căci cu mult în afara gloriei cetății Ioan vede gloriile Mielului.

El relatează despre zidurile ei mari și înalte din iaspis, despre porțile ei din perle, despre străzile ei din aur și despre temelile ei, împodobite cu tot felul de pietre scumpe – și toate acestea sunt nespuse de frumoase, și totuși întrebăm: „Este aceasta totul?” Și Ioan răspunde, ca să zicem așa: „O, nu, eu pot să relatez mult mai mult, pot să relatez despre lucruri care nu se găsesc acolo, eu n-am văzut nici un templu, nici un soare, nici lună, nici noapte, nimic rău și nici un blestem.” Și noi spunem iarăși, că toate acestea sunt foarte minunate, dar nu este mai mult? „Desigur este mai mult”, pare Ioan să spună, „căci în mijlocul tuturor gloriilor și peste toate gloriile acestei cetăți cerești eu am văzut un Miel. Pe Acela, pe care noi Îl cunoaștem bine din timpul pelerinajului Său, care a mers cu noi și a vorbit cu noi,

care a locuit între noi plin de har și de adevăr, care a luat parte la sărăcia noastră, care are compasiune cu slăbiciunile noastre, și a plâns cu noi în necazurile noastre, care ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi – acesta este Acela pe care eu L-am văzut în mijlocul cetății – Mielul lui Dumnezeu, »și făclia ei este Mielul«. Cum să poată strălucii aurul și perlele și pietrele prețioase în frumusețea lor, dacă sunt despărțite de lumină? »Făclia ei este Mielul.«

Gloriile cetății ar putea să captiveze simțurile noastre, lipsa răului va satisface cu siguranță mintea noastră, dar numai prezența Mielului va satisface sentimentele noastre și va purta de grijă ca fiecare credincios să se simtă acasă în mijlocul acestor glorii suprapământeste. Noi vom vedea gloriile cetății, vom vedea râul vieții și pomul vieții, dar înainte de toate »vom vedea fața Sa« și Numele Lui va fi pe frunțile noastre. Fie ca puterea transformatoare a istoriei Mielului să se vadă deja acum în viețile noastre.